

"מעלת מחשבה בענין של דא"ח קודם התפלה"

.....בחרוף תרע"ג נסעתי לבקר את הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק צוקללה"ה נבג"מ זי"ע שהי' אז במענטאן - צרפת - והיינו מטיילים על כיפא דימא, איזה שעות ביום, וזכיתי לשמוע דברים שלא שמעם איש, הן מהנהגת כ"ק אבותינו רבותינו הק' צוקללה"ה נבג"מ זי"ע, מה שנמסר בקבלה רבי מפי רבי, והן בעניני סיפורים, חזיונות והן בעניני דא"ח.

יותר על ב' שבועות התעכבתי אז, והייתי ג' שבתות ושמעתי בכל ש"ק מאמר, מלבד שיח קדש בעת הסעודה.

בין אמרי הקדש היתה שיחה מיוחדת על אודות מעלת מחשבה בענין של דא"ח קודם התפלה בטלית ותפילין דוקא ודבר בזה איזה ימים, כלומר שנמשך הדבור בזה בטיולים של איזה ימים ומנה כמה דרגות בהתועלת:

(א) מזכך הגוף ועושה את מוחו ולבו כלי להשראת שכינת עוזה ית'. (ב) מגרש את הנפש הבהמי. (ג) רוחץ את נפש הטבעי. (ד) משעבד את נפש השכלי. (ה) מאיר את העולם. וזה לשונו הקדוש, "אז א איד טראכט חסידות אין טו"ת פארן דאוונען, ווערט די וועלט ליכטיקער". (ו) ממשיך גילוי בכל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין. (ז) מאיר הנר"נ ח"י יחידה שלו. (ח) ומשנה את עצם טבע מדותיו.

כל זה הוא בכל או"א מאנ"ש העוסקים בעבודה שבלב בתפלה בסדר הראוי בהכנה שקודם התפלה. ובמעלת הצדיקים הוא ג"כ כנ"ל, כמובן במדרגות גבוהות יותר, בא צדיקים איז אלץ אין א העכערער דרגא.

והפליא לבאר במעלת הצדיקים באריכות גדולה, וסיים: און מי קומט צו, צו א דערהער אין נועם אלקי, א געטליכע זיסקייט.

בעזרתו ית' לעולם לא אשכח אותה השעה הבהירה, ראות פני קודש הקדשים מתמר ועולה בדביקות נפלאה בהטעימו "א געטליכע זיסקייט". בה בשעה הבנתי במוחש מאמר הוד כ"ק רבינו הזקן בענין מרכבה (תניא פל"ד): שכל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפילו שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבון העולמים.

שפאצירן אין מענטאן ביים ברעג ים, אין יענעם הדרת הטבע, און זיין פארטיפט אין נועם אלקי, קוויקן זיך מיט געטליכע זיסקייט, דאס קען זיין נאר בא א עצמי, בא א רבי

בן רבי, בא א מסירת נפש איד, בא אזא וואס והנה ה' נצב עליו, בא אזא וואס דער אור הנשמה איז בא אים מאיר בגילוי.

"איז דאס אלץ ניט בערך.. א געשמאק א אידן א טובה טאן"
שעה ארוכה הלכנו לאורך החוף, מבלי דבר דבר. כל העוברים עלינו והפוגשים בנו שמו לבם אל מראה פני הקודש, המאירים באור אלקי, ופתאום כמתעורר משינה פנה אלי, ויאמר:

יוסף יצחק! הער! אט די אלע מעלות וואס מי האט אויסגערעכענט אין דעם ענין פון טראכטען חסידות אין טלית ותפילין פארן דאוונען, הן בא חסידים און הן בא צדיקים, איז דאס אלץ ניט בערך, לגבי דער מעלה נפלאה וואס דער אויבערשטער ב"ה איז מזכה, און מען קריגט א חוש מיט א געשמאק א אידן א טובה טאן, ביז יענער ווערט בא אים טייערער ווי ער בא זיך, ווארום אויף זיך קען ער געפינען כמה טעמים פאר וואס אים קומט ח"ו, אים זאל ניט גוט זיין, אבער אויף דעם אנדערן איז דאס ניט שייך כלל. עס איז כדאי פינף טעג הארעווען צו פינף שעה א טאג ביגיעת בשר ויגיעת נפש אין השגה אלקית, מצד דעם בכך וואס מי קומט צו וועלן באמת טאן א טובה א אידן אין גשמיות ובפרט אין רוחניות. וסיים במאמר מורנו הבעש"ט נ"ע שאמר הוד כ"ק רבינו הזקן שקבל מר' מרדכי הצדיק (אחד מתלמידי מורנו הבעש"ט נ"ע הנסתרים, והאחד המיוחד בין שלשה תלמידי הבעש"ט נ"ע שהביאו דרכי מורנו הבעש"ט נ"ע ותורתו בחבל רוסיא הלבנה): אז עס קומט אראפ א נשמה אויף דער וועלט און לעבט זיבעציג אכציג יאהר צוליב טאן א אידן א טובה בגשמיות ובפרט אין רוחניות...

(מכתב כ"ק אדמו"ר צוקללה"ה נבג"מ זי"ע. סה"מ קונטרסים ג' ע' מה)

"לא מתפעלים כלל מהתוקף דמצרים"

ה. ובדוגמת החילוק שבין יוסף להאבות הוא החילוק שבין כ"ק מו"ח אדמו"ר לרבנותינו נשיאנו שלפנ"ז:

הרביים הקודמים חיו ופעלו בעיירות קטנות, כמו: ליאזנא, ליאדי, ליובאוויטש - באופן של התבודדות מהעולם.

משא"כ כ"ק מו"ח אדמו"ר - מתחלת נשיאותו הי' במוסקבא, ואח"כ בפטרבורג (כפי שנקראת אז לענינגראד), ולאח"ז (בצאתו מהמדינה ההיא) בריגא, ולאח"ז (בבואו למדינה זו) בניו יורק, שאין לך "המונה של עיר" טוב (או גרוע...) יותר מזה, ובכל מקומות אלו היתה עבודתו ע"ד ובדוגמת עבודת יוסף הצדיק בהיותו מושל בכל ארץ מצרים.

וכח זה הנחיל הרבי לנו - שבכל מקום שבו נמצאים, אפילו ב"מצרים", וי"מצרים" בכל התוקף ("אין דעם גרעסטן מצרים"), הרי, לא זו בלבד שלא מתפעלים כלל מהתוקף דמצרים, אלא אדרבה, שעוסקים שם בהפצת התורה.

(משיחת ש"פ שמיני תשי"ב. תו"מ ח"ה ע' 173)

"אליבא דנפשי"

כשר' מענדל פוטערפאס הי' עוד ברוסיא (אדמו"ר הריי"ץ כבר לא הי' ברוסיא אז), הוא שאל: מה הפי' בזה שצ"ל כוונה עצומה? וענו, שהכוונה היא, שצריכים להתעצם עם פיה"מ (נתעצם ווערן עם פיה"מ).

ופי' המלמד הרה"ח ר' אלי' חיים רויטבלאט, שלהתעצם עם פיה"מ זאת אומרת, שכשאומרים בקריאת שמע שעהמ"ט ט"לך לבדך חטאתי", אם סתם חושבים פיה"מ, אז חושבים שזה הולך על דוד המלך, שדוד אומר להקב"ה "לך לבדך חטאתי". אבל כשמתעצמים עם פיה"מ, חושבים שזה הולך על עצמו, שהוא אומר "לך לבדך חטאתי".

דעם רבי'ס קינדער

"אם באמת ובתוקף יחליט ללמוד תורה, ברור הדבר שיצליח"

ג. מזה הוראה ומוסר השכל לכל תלמיד העומד בראשית דרכו בלימוד התורה, ולפעמים נראית לו הדרך ארוכה וקשה, וספק גדול בעיניו אם יצליח בדרך זו, ומה תועלת בה בחיים, כו'.
הנה באו ימי הספירה האלה, הקשורים ברבי עקיבא, ומתירים הספיקות. מזכירים הם לכל תלמיד, אשר אם באמת ובתוקף יחליט ללמוד תורה, ברור הדבר שיצליח; ולא עוד, אלא – גם יצליח בעניניו האחרים, וכמו שאומר הכתוב בפרשת שבוע זה: "אם בחוקתי תלכו" – וכפירש"י "תהיו עמלים בתורה" – "ונתתי גשמיכם בעתם גו'", ויבואו ויתקיימו כל הברכות האמורות שם בפרשה.

ד. ומתלמידו של רבי עקיבא יש ללמוד:

היו לו לרבי עקיבא שני סוגי תלמידים: התלמידים שלפני ל"ג בעומר והתלמידים שמל"ג בעומר ואילך. שני הסוגים הי' להם אותו הרב – רבי עקיבא, ואלה ואלה למדו באותו זמן, ובאותם התנאים עצמם. אף על פי כן מהתלמידים של הסוג הראשון לא נשאר זכר, ואף שמותיהם לא נודעו, בה בשעה שהתלמידים מהסוג השני, אף שמספרם הי' קטן מחבריהם, הצליחו באופן מפליא, ותורתם ושמותיהם מאירים עד היום הזה ויתנוססו לשם ולתפארת לעד.

מה גרם להבדל בתכלית שבין שני הסוגים האלה בתלמידו של רבי עקיבא?

התלמידים מהסוג השני שמו לבם והקדישו כוחם ללימוד תורה מתוך אהבת ישראל, חיו בשלום ורעות, ונהגו כבוד זה בזה. משא"כ חבריהם, מהסוג הראשון, שלא שמו לבם לזה כלל. ולכן לא הצליחו ולא זכו שתהי' להם תורת חיים לסם חיים.

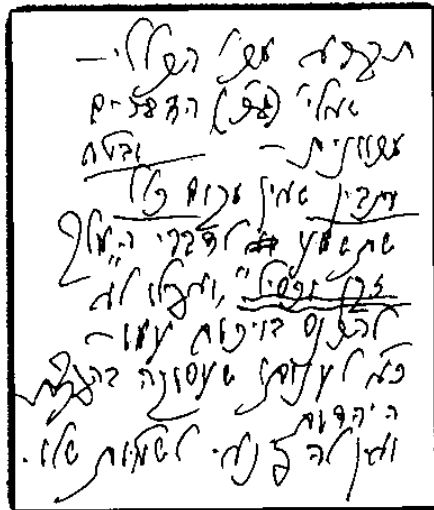
דורשים ותובעים מתלמידי הישיבות בכלל, ובפרט מהתלמידים שלימודם הוא ביראת שמים, ותיקון המדות ברוח החסידות, ומודיעים אותם אשר הכל תלו בהם עצמם:

אם תהיו עמלים בתורה וחדורים ברוח אהבת ישראל, אם תנהגו כבוד זה בזה ותחיו באהבה ואחוה שלום ורעות, אז תצליחו ותעלו למעלה מעלה, והי' שמכם לכבוד ולתפארת לישיבתכם ולכבוד ולתפארת לישראל ולתפארת סבא.

(משיחת ל"ג בעומר תשי"ג לכינוס תלמידי הישיבה. ת"מ ח"ח ע' 149)

כתב יד קודש

תקרא מכ' הכללי
שאלו' (ג"כ) הדברים
מכוונת – ובטח
תבין שאין מקום כלל
שתשמע לברי ה"מלך
זקן וכסיל, ואפילו לא
להכנס בויוכוח עמו –
כ"א לענותו שעסוקה בהפצת
היהדות
ואין לה פנאי לשטויות שלו.